

zakonodavne i organima izvršne vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine, državnih službenika i namještenika u organima državne službe Federacije Bosne i Hercegovine, pravobranitelja, službenika sudbene policije i zatvorskih policajaca - stražara u kazneno - popravnim zavodima Federacije Bosne i Hercegovine.

5. Presudu objaviti u "Službenim novinama Federacije BiH" i službenim glasilima kantona u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Образложење

1. U ovom ustavno-sudskom predmetu Kantonalni sud u Tuzli (u daljnjem tekstu: podnositelj zahtjeva) u postupku rješavanja žalbi Tuzlanskog kantona protiv presuda Općinskog suda u Kalesiji po tužbama Škripić Aide, Sušić Merside, Ramljak Tomislava i Ferizbegović Amire radi isplate naknade toplog obroka i presude istog suda po tužbi Pejanović Dražene radi isplate jubilarne nagrade, predočio je dana 21.09.2011. godine Ustavnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud Federacije) zahtjev kao ustavno pitanje (u daljnjem tekstu: zahtjev) da se prije donošenja odluke o izjavljenim žalbama odluči o ustavnosti Zakona o plaćama i drugim naknadama sudaca i tužitelja u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", broj 72/05) (u daljnjem tekstu: osporeni zakon) u dijelu koji se odnosi na pravo sudaca na naknadu za topli obrok i pravo na jubilarnu nagradu.

2. Podnositelj zahtjeva navodi da je Zakonom o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", broj: 20/01) u članku 41. bilo propisano da sudac, odnosno tužitelj ima pravo na naknadu za određene specijalne troškove: naknada za troškove prijevoza na posao i sa posla; naknada za prehranu za vrijeme rada; regres za godišnji odmor; naknada za odvojeni život; naknada troškova prijevoza za dane u kojima se ne radi iz mjesta u kojem ima službeni stan do mjesta stalnog prebivališta i nazad, odnosno naknadu troškova putovanja u mjesto stanovanja njegove obitelji u vrijeme nedjeljnog odmora, državnih blagdana i neradnih dana; naknada troškova selidbe iz mjesta stalnog prebivališta u mjesto gdje ima službeni stan i nazad; naknada troškova za obrazovanje; jubilarne nagrade; otpremnine pri odlasku u mirovinu, ali je člankom 2. Zakona o izmjenama i dopunama navedenog zakona iz 2003. godine izmijenjen taj članak, tako da glasi: "Sudac odnosno tužitelj ima pravo na slijedeće naknade: 1. otpremnina pri odlasku u mirovinu, 2. regres za godišnji odmor, 3. jubilarne nagrade". Presudom Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, broj: U-3/04 od 01. lipnja 2004. godine utvrđeno je da Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", broj: 63/03) nije sukladan Ustavu Federacije Bosne i Hercegovine u dijelu koji se odnosi na suce sudova u Federaciji Bosne i Hercegovine. I pored navedene presude Ustavnog suda Federacije i Amandmana CVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine donesen je osporeni zakon, kojim je ukinuto, a ne umanjeno pravo sucima na naknadu za prehranu za vrijeme rada i pravo na jubilarnu nagradu, kao i druge vrste naknada iz članka 41. Zakona o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji u Federaciji Bosne i Hercegovine. Podnositelj zahtjeva smatra da su ovakvim zakonskim rješenjem suci diskriminirani u ostvarivanju prava iz radnog odnosa i da im je povrijeđeno ustavno pravo na jednakost pred zakonom, pravo na imovinu i pravo na prehranu u odnosu na

Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o ustavnom pitanju Kantonalnog suda u Tuzli za utvrđivanje ustavnosti Zakona o plaćama i drugim naknadama sudaca i tužitelja u Federaciji Bosne i Hercegovine, na temelju članka IV.C.10. (4). Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, u svezi sa Amandmanima LII i XCVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, nakon provedene javne rasprave, na sjednici održanoj 24. siječnja 2012. godine, donio je

PRESUDU

1. Utvrđuje se da Zakon o plaćama i drugim naknadama sudaca i tužitelja u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 72/05 i 22/09) u dijelu koji se odnosi na naknade sudaca, tužitelja i stručnih suradnika nije u suglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine.

2. Suglasno članku IV.C.12. b) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine nalaže se Parlamentu Federacije Bosne i Hercegovine da u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja ove presude u "Službenim novinama Federacije BiH" dopuni zakon iz točke 1. ove presude poštujući ustavno načelo jednakosti pred zakonom i regulira prava sudaca, tužitelja i stručnih suradnika na: naknadu za troškove ishrane; naknadu troškova prijevoza na posao i sa posla; naknadu za prekovremeni rad, rad u neradne dane, noćni rad i rad u dane državnih blagdana; naknadu zbog bolesti ili povrede; naknadu troškova za slučaj smrti, teške bolesti ili invalidnosti; naknadu za porodiljni dopust i na otpremninu prilikom odlaska u mirovinu kao i ostalim proračunskim korisnicima.

3. Odbija se dio zahtjeva za utvrđivanje naknada za odvojen život, za troškove selidbe i za jubilarnu nagradu.

4. U slučaju da Parlament Federacije Bosne i Hercegovine ne postupi po nalogu Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine i u ostavljenom roku ne izvrši dopunu zakona iz točke 1. izreke ove presude, pravo na navedene naknade sudaca, tužitelja i stručnih suradnika će biti rješavano shodnom primjenom propisa kojim su uređene naknade izabranih dužnosnika, nositelja izvršnih funkcija i savjetnika u organima

druge uposlenike zakonodavne, izvršne i sudbene vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine, koji to pravo iz radnog odnosa ostvaruju na temelju odgovarajućih propisa. Kao primjer drugačijeg reguliranja prava na naknadu za topli obrok i prava na jubilarnu nagradu navodi: Zakon o pravima izabranih dužnosnika, nositelja izvršnih funkcija i savjetnika u institucijama vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine iz 2006. godine sa izmjenama i dopunama; Zakon o državnoj službi u Federaciji Bosne i Hercegovine iz 2003. godine i Zakon o namještenicima u organima državne službe u Federaciji Bosne i Hercegovine iz 2005. godine.

Iz naprijed navedenih razloga podnositelj zahtjeva postavlja ustavno pitanje da li su odredbe osporenog zakona sukladne članku II.A.2.(1) točke c), k) i p) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine koje se odnose na jednakost pred zakonom, imovinu i prehranu.

3. Stranke u postupku u ovom predmetu, na temelju članka 39. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 6/95 i 37/03) su: Kantonalni sud u Tuzli kao ovlašteni podnositelj zahtjeva - ustavnog pitanja, Tuzlanski kanton kao podnositelj žalbi protiv presuda Općinskog suda u Kalesiji donesenih povodom tužbi Škripić Aide i dr. radi isplate naknada za topli obrok odnosno radi isplate jubilarne nagrade, Škripić Aida, Sušić Mersida, Ramljak Tomislav, Ferizbegović Amira iz Tuzle i Pejanović Dražena iz Kalesije kao tužitelji u postupku pred Općinskim sudom u Kalesiji, te donositelj osporenog zakona Zastupnički dom i Dom naroda Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine.

4. Ustavni sud Federacije je dana 28.09.2011. godine sukladno članku 16. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine zatražio od stranaka u postupku da dostave odgovor na navode iz zahtjeva.

Tuzlanski kanton je putem Kantonalnog pravobraniteljstva dana 08.11.2011. godine dostavio odgovor u kojem ističe da je Odlukom visokog predstavnika od 09.12.2005. godine donesen osporeni zakon kojim je utvrđeno da ovaj zakon stupa na snagu na privremenoj osnovi sve dok ga Parlament Federacije Bosne i Hercegovine ne usvoji u istom obliku bez izmjena i dopuna ili bez dodatnih uvjeta. Parlament Federacije Bosne i Hercegovine je donio osporeni zakon u istom obliku bez izmjena i dopuna ili bez dodatnih uvjeta, koji je objavljen u "Službenim novinama Federacije BiH", broj 22/09. Kantonalni pravobranitelj je istakao da je visoki predstavnik kao konačni autoritet u pogledu tumačenja Dejtonskog sporazuma i na temelju svojih ovlaštenja donio 09.12.2005. godine Amandman CVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine kojim je, između ostalog, utvrđeno da plaća i/ili druge naknade suda mogu biti umanjene zakonom donesenim do 10.01.2006. godine, te da se ovo umanjenje može izvršiti samo jednom. Istog dana, Visoki predstavnik je donio osporeni zakon kojim se, kao propisom *lex specialis*, uređuju plaće, naknade i druga prava sudaca i tužitelja, a člankom 17. ovog zakona propisano je da danom njegovog stupanja na snagu prestaju važiti odredbe sadržane u drugim zakonima, propisima ili odlukama Federacije Bosne i Hercegovine koje su u suprotnosti sa odredbama ovog zakona. Ovim zakonom pravo na plaću i druge naknade za nositelje pravosudnih funkcija su na bitno drugačiji način uređeni u odnosu na to kako su bili uređeni Zakonom o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji u Federaciji Bosne i Hercegovine koji je na temelju članka 17. osporenog zakona prestao da važi. Kantonalni pravobranitelj smatra da je

donošenjem osporenog zakona visoki predstavnik na drugačiji način utvrdio prava sudaca i tužitelja na plaću i druge naknade, zbog čega se ne može govoriti o ukidanju prava utvrđenih ranijim propisom. Činjenica da osporenim zakonom nisu utvrđeni pravo na troškove prehrane i pravo na jubilarnu nagradu sama po sebi ne znači da su ustavna prava na prehranu i pravo na imovinu sudaca povrijeđena, jer su osporenim zakonom neka druga prava sudaca i tužitelja utvrđena u znatno višem iznosu u odnosu na ostale uposlenike, pa i one koji obavljaju najsloženije pravne poslove. Kantonalni pravobranitelj smatra da su sucima kao izdvojenoj ustavnoj kategoriji prava, u odnosu na sve ostale uposlenike zakonodavne, izvršne i sudbene vlasti regulirana posebnim propisom i stoga se ne može govoriti o povredi njihovih ustavnih prava odnosno o njihovoj nejednakosti u odnosu na ostale kategorije uposlenika. Nadalje, Kantonalni pravobranitelj smatra da bi ovakva povreda postojala u slučaju kada prava sudaca uopće ne bi bila uređena ili bi bila uređena istim propisima koji bi se odnosili i na ostale uposlene u zakonodavnoj, izvršnoj i sudbenoj vlasti, ali umanjnjem ili izostavljenjem određenih prava za suce i tužitelje.

Zbog navedenog Kantonalni pravobranitelj predlaže da Ustavni sud Federacije donese presudu kojom će utvrditi da osporeni zakon nije u suprotnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine.

Aida Škripić, Mersida Sušić, Amira Ferizbegović i Ramljak Tomislav u svom odgovoru od 10.10.2011. godine su istakli da su "suci diskriminirani u ostvarivanju prava iz radnog odnosa u smislu ustavnog prava na jednakost pred zakonom u odnosu na druge uposlenike zakonodavne, izvršne i sudbene vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine. Pejanović Dražena iz Kalesije nije dostavila traženi odgovor.

Zastupnički dom i Dom naroda Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine na traženje ovog Suda nisu dostavili odgovor na zahtjev.

5. U ovom predmetu održana je javna rasprava 24. siječnja 2012. godine na kojoj su pored predsjednice Kantonalnog suda u Tuzli ispred podnositelja zahtjeva, nazočili i kantonalni pravobranitelj u ime premijera Kantona Tuzla, predsjednik Zakonodavno-pravnog povjerenstva Zastupničkog doma Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine, te Pejanović Dražena kao stranka u postupku pred Kantonalnim sudom u Tuzli. Javnoj raspravi nije nazočio predstavnik Doma naroda Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine, iako je uredno pozvan.

Predsjednica Kantonalnog suda u Tuzli ostala je kod navoda iz podnesenog zahtjeva, s tim što je zahtjev proširila na sve naknade koje su pripadale sucima na temelju Zakona o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji, a između ostalog na naknadu za odvojeni život i za troškove selidbe, naknadu za dežure koje su svugdje plaćene osim u pravosuđu, te na visinu otpremnine. Takođe, dodaje da smatra da je osporeni zakon u suprotnosti sa Univerzalnom deklaracijom o neovisnosti sudstva kao međunarodnim dokumentom kojim je propisano da se za vrijeme trajanja sudačke funkcije ne smiju na štetu sudaca mijenjati odgovarajuće naknade i uvjeti službe.

Predsjednik Zakonodavno-pravnog povjerenstva Zastupničkog doma Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine istakao je da je pravo na plaće sudaca i tužitelja na određeni način pozitivno diskriminirano kroz Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, jer postoje ograničenja vezana za postupanje zakonodavne vlasti sa intencijom eventualnog umanjivanja

plaća sudaca i tužitelja uz obrazloženje da nema dovoljno osiguranih sredstava u proračunima. U ovom pogledu je i dalje osigurana stabilnost kada je riječ o plaćama sudaca i tužitelja, a pitanja naknada su uređena na odgovarajući način. Kada je riječ o sucima i tužiteljima postoji polazna pretpostavka da se osigurava stabilnost i neovisnost od utjecaja zakonodavne i izvršne vlasti da se određena prava sudaca i tužitelja ne umanjuju. Mišljenja je da u proceduri donošenja Zakona o radu u Federaciji Bosne i Hercegovine, kada je riječ o drugim pravima po osnovu rada, treba imati u vidu da se poštuje ustavno načelo jednakosti pred zakonom svih uposlenih. Predlaže da Ustavni sud Federacije ocijeni da je osporeni zakon sukladan Ustavu Federacije Bosne i Hercegovine.

Kantonalni pravobranitelj kao i Pejanović Dražena ostali su kod navoda iznesenih u odgovoru na zahtjev.

6. Razmatrajući podneseni zahtjev Ustavni sud Federacije je utvrdio sljedeće:

Ustavni sud Federacije konstatira da je nesporna nadležnost Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine da sukladno Ustavu Federacije Bosne i Hercegovine donosi zakone i samostalno odlučuje o uređivanju odnosa u Federaciji Bosne i Hercegovine. Isto tako, zakonodavna vlast je nadležna da mijenja, dopunjuje ili ukida već priznata zakonska prava ovisno od različitih okolnosti, ali pri uređivanju tih odnosa dužna je uvažavati zahtjeve koje pred nju postavi Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, posebice ako ona proizilaze iz načela vladavine prava i ako su to prava kojima se štite određena ustavna načela. U tom smislu, u pravnom poretku zasnovanom na vladavini prava zakoni moraju biti opći i jednaki za sve osobe.

7. Parlament Federacije Bosne i Hercegovine donio je Zakon o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", broj 45/10) i uređio plaće i naknade svim uposlenim u izvršnoj, zakonodavnoj i sudbenoj vlasti osim sucima, tužiteljima i stručnim suradnicima. Ovim zakonom su utvrđene sljedeće naknade i to: naknada za troškove ishrane (čl. 12. i 30.), naknada za prijevoz na posao i sa posla (članak 35.), naknada za prekovremeni rad, rad u neradne dane, noćni rad i rad u dane državnih blagdana (članak 24.), naknada plaće zbog bolesti ili povrede (članak 10.), naknada za slučaj smrti, teške bolesti ili invalidnosti (članak 15.), naknada za porodiljni dopust (članak 33.) i otpremnina prilikom odlaska u mirovinu (članak 16.) u znatno višem iznosu nego što je utvrđeno osporenim zakonom.

Isto tako, Parlament Federacije Bosne i Hercegovine donio je osporeni zakon kojim je u članku 17. propisano da stupanjem na snagu ovog zakona prestaju da važe odredbe drugih zakona, propisa ili odluka Federacije Bosne i Hercegovine, koje su u suprotnosti sa odredbama ovog zakona, pa su stoga prestale da važe i odgovarajuće odredbe koje su se odnosile na naknade u Zakonu o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji ("Službene novine Federacije BiH", br. 22/00, 20/01, 37/01, 63/03 i 78/04). Osporenim zakonom sucima, tužiteljima i stručnim suradnicima nisu utvrđene pomenute naknade ili su, kao u slučaju naknade sucima i tužiteljima prilikom odlaska u mirovinu (otpremnine) utvrđene u bitno nižem iznosu.

8. Analizirajući pomenute zakone u odnosu na propisane naknade, Ustavni sud Federacije je utvrdio sljedeće relevantne činjenice: Svim proračunskim korisnicima u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti je utvrđeno pravo na naknade navedene u točki 7. ovog obrazloženja koje ili nisu, ili su u znatno manjem obimu, kao što je pravo na otpremninu, utvrđene osporenim

zakonom. Suci, tužitelji i stručni suradnici obuhvaćeni osporenim zakonom su takođe proračunski korisnici. Razlika između izabranih osoba u zakonodavnoj, izvršnoj i pravosudnoj vlasti se ogleda samo u tome koji je organ zadužen za imenovanje, što nije relevantno za razmatranje ovog ustavnog pitanja, te u načelu stalnosti funkcije, što se odrazilo, kao relevantna različitost koja opravdava različito zakonsko reguliranje u odlučivanju o naknadama koje su suštinski vezane za načelo mandata, a to je naknada za odvojen život i troškove selidbe. Nije nevažno spomenuti i da je ustavnim načelom o nemogućnosti smanjenja plaća i naknada u odnosu na suce kao nositelje sudbene vlasti, te stalnosti funkcije kao jednim od garanata neovisnosti sudbene vlasti, a koji je direktno u vezi sa međunarodnim standardom o statusu sudaca proklamovanim prvenstveno u Europskoj povelji o statusu sudaca, upravo za vršenje sudbene vlasti bio utvrđen visok standard primanja sukladno odgovornosti i težini obnašanja sudačke funkcije. Nesporno je da je u vrijeme donošenja osporenog zakona situacija u pogledu visine plaća i razlike u primanjima između sudaca i tužitelja u odnosu na druge izabrane dužnosnike u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti Federacije Bosne i Hercegovine bila takva da su primanja ovih drugih bila u znatno manjem obimu. No, počev od dana donošenja osporenog zakona do danas, nesporno je da su plaće izabranih dužnosnika i državnih službenika u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti višestruko povećane, a uz to kontinuirano imaju pravo na naknade koje su uglavnom u cijelosti uskraćene kategoriji proračunskih korisnika koju obuhvata osporeni zakon. Nije nevažno spomenuti da je od 2005. godine pa do danas isključivo sucima i tužiteljima onemogućeno bilo kakvo usuglašavanje ili povećanje plaća, koja je, uz minimalne naknade propisane osporenim zakonom, jedini izvor primanja koji je neizmijenjen, za razliku od izvršne i zakonodavne vlasti, u ovom, referentnom periodu od gotovo sedam godina.

Neutemeljen je i ničim potkrijepljen navod iznijet na javnoj raspravi da suci i tužitelji u nekim drugim naknadama imaju znatno veća prava u odnosu na ostale kategorije uposlenika. To je vidljivo kada se uradi jednostavna komparacija odredbi zakona koji reguliraju pitanje naknada korisnika u organima vlasti Federacije Bosne i Hercegovine. Jedini primjer je u odnosu na propisanu visinu regresa - naknade za godišnji odmor, koje pravo takođe ostvaruju i drugi proračunski korisnici, samo se drugačije uređuje pitanje visine koja se usuglašava sa visinom plaće kao promjenjive kategorije. Takođe, navodi da se osporenim zakonom htjela posebno regulirati Ustavom zaštićena sudbena vlast nije relevantan za postavljeno ustavno pitanje. Naime, i drugi referentni zakon sa kojim se vrši komparacija u odnosu na osporeni zakon je, u suštini, takođe *lex specialis*. Nadalje, osporeni zakon obuhvata i tužitelje i jednu kategoriju stručnih suradnika koji nisu obuhvaćeni zaštitnim ustavnim mehanizmom koji se odnosi isključivo na sudbenu vlast, dakle na suce kao nositelje sudbene vlasti.

Ustavni sud Federacije svakako pozdravlja intenciju zakonodavca da se kroz poseban zakon na cjelovit način urede pitanja ukupnih primanja izabranih osoba u redovnom pravosuđu, ali uz uvažavanje ustavnih načela, u konkretnom slučaju prava na jednakost pred zakonom u pravima za sve kategorije proračunskih korisnika u zakonodavnoj, izvršnoj i sudbenoj vlasti. Evidentno je da je sada, u vrijeme odlučivanja, ovo načelo osporenim zakonom narušeno.

9. Ustavni sud Federacije je cijenio osporeni zakon u svjetlu ustavnog načela o jednakosti svih osoba pred zakonom (članak II.A.2.(1) c) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine) i članka 1. Protokola br. 12. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, koja ima snagu ustavnih odredaba. Člankom 1. navedenog protokola propisana je opća zabrana diskriminacije od strane organa vlasti po bilo kom temelju. Ustavni sud Federacije je utvrdio da iz razloga navedenih u točki 8. ovoga obrazloženja postoji nejednakost pred zakonom odnosno diskriminacija u pravima na naknade sudaca, tužitelja i stručnih suradnika u odnosu na ostale uposlenike u zakonodavnoj, izvršnoj i sudbenoj vlasti. Ustavni sud Federacije smatra da nisu dati niti postoje relevantni razlozi koji bi opravdali različiti - nejednak tretman uposlenika u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti s jedne i sudaca i tužitelja s druge strane u odnosu na propisivanje naknada.

Zbog navedenih razloga Ustavni sud Federacije je utvrdio da osporeni zakon nije u suglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine. Zbog utvrđene nesuglasnosti sa Ustavom naloženo je Parlamentu Federacije Bosne i Hercegovine da sukladno članku IV.C.12.b) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja presude u službenim glasilima dopuni osporeni zakon, poštujući ustavno načelo jednakosti pred zakonom sudaca, tužitelja i stručnih suradnika sa ostalim proračunskim korisnicima. Isto tako, Ustavni sud Federacije je sukladno pomenutoj ustavnoj odredbi utvrdio da, ukoliko Parlament Federacije Bosne i Hercegovine ne donese izmjene i dopune osporenog zakona u roku od šest mjeseci, pravo na navedene naknade sucima, tužiteljima i stručnim suradnicima biće riješeno shodnom primjenom propisa kojim su uređene navedene naknade izabranim dužnosnicima, nositeljima izvršnih funkcija i savjetnicima u organima zakonodavne i izvršne vlasti, državnim službenicima i namještenicima.

Ustavni sud Federacije ocijenio je da ne postoji povreda odredaba članka II.A.2.(1) k) i p) kojim je propisano pravo na imovinu i pravo na prehranu, iz sljedećih razloga:

Pravo na imovinu može biti povrijeđeno ako se zasniva na valjanom pravnom temelju (npr: naknade propisane zakonom), a pravo na prehranu ne podrazumijeva pravo na troškove ishrane tijekom rada, već je to pravo koje ulazi u sastav prava na dostojan životni standard, tj. pravo svakog da bude zaštićen od gladi.

10. Ustavni sud Federacije je odbio zahtjev podnositelja zahtjeva za utvrđivanje naknade za odvojeni život, troškove selidbe i pravo na jubilarnu nagradu iz sljedećih razloga:

Suci i tužitelji, suglasno ustavnim i zakonskim odredbama, imenuju se do navršanih 70 godina života čime je uređena stalnost funkcije, a izabrani dužnosnici, nositelji

izvršnih funkcija i savjetnici u organima zakonodavne i izvršne vlasti biraju se, u pravilu, za jedan mandatni period u trajanju od četiri godine i po isteku javne funkcije mogu se vratiti na isto ili slično radno mjesto sa kojeg su izabrani. Ta različitost u odnosu na stalnost funkcije bila je za Ustavni sud Federacije relevantan razlog za odbijanje zahtjeva za utvrđivanje naknada za odvojen život i troškove selidbe.

Zakon o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije Bosne i Hercegovine ne predviđa pravo na jubilarnu nagradu ni za jednu kategoriju proračunskih korisnika. Ovo pravo bilo je predviđeno člankom 43. Zakona o državnoj službi u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 29/03, 23/04, 39/04, 54/04, 67/05 i 8/06) i člankom 45. Zakona o namještenicima u organima državne uprave u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", broj: 49/05), ali su navedeni zakoni, u dijelu koji se odnosi na plaće, naknade i druga materijalna prava prestali da se primjenjuju na temelju članka 69. Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije Bosne i Hercegovine.

11. Ustavni sud Federacije ukazuje da se nakon donošenja ove presude pred redovnim sudovima može primjenjivati osporeni zakon u dijelu koji se odnosi na naknade sudaca, tužitelja i stručnih suradnika, pošto presudom nije utvrđeno da su naknade propisane osporenim zakonom u nesuglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine, već je utvrđena nesuglasnost sa Ustavom rezultat nepotpunog odnosno nejednakog uređenja naknada sudaca, tužitelja i stručnih suradnika u odnosu na druge proračunske korisnike, pa je iz tih razloga Parlament Federacije Bosne i Hercegovine obavezan da dopuni osporeni zakon. Nadalje, Ustavni sud Federacije ukazuje da su se odredbe o naknadama koje su bile propisane Zakonom o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji mogle primjenjivati samo do donošenja osporenog zakona, jer su njegovim stupanjem na snagu te odredbe, kao suprotne osporenom zakonu prestale da važe. To znači da Zakon o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji u Federaciji Bosne i Hercegovine ne može biti pred redovnim sudovima temelj za dosuđivanje bilo kakvih naknada.

12. Iz navedenih razloga Ustavni sud Federacije odlučio je kao u izreci presude.

Ovu presudu Ustavni sud Federacije donio je jednoglasno u sastavu: mr. Kata Senjak, predsjednica Suda, Sead Bahtijarević, mr. Ranka Cvijić, Domin Malbašić, Aleksandra Martinović i mr. Faris Vehabović, suci Suda.

Broj U-28/11
24. siječnja 2012. godine
Sarajevo

Predsjednica
Ustavnog suda Federacije
Bosne i Hercegovine
Mr. **Kata Senjak**, v. r.